74ste Jaargang — Nr 28

Zaterdag 14 Juli 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLÉE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84855.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.

DE BESTE STOFFEN.
DE BESTE KLEEDEREN.

Ten strijde voor Eer, Deugd en Recht.

O, hoe schitterend onze moderne tijdgeest : Ongeloof, zedenverval! En hoe angstwekkend zijne noodlottige gevolgen !

Wat is onze moderne maatschappij geworden ? Een wufte, laksche mengelmoes van ondeugd en zinbedrog ! De bronnen des levens toch, bij zooveelen zijn vergiftigd en bedorven ! Hoe arm is onze hedendaagsche samenleving : bij al haren rijkdom en al haar zoogezegd genot, gaapt vreeselijk verslindend in haar diepe binnenste : onvoldaanheid levensmoeheid. O, wat zijn we er verre af, van het gezonde leven, dat eeuwen voorheen, in de akren onzer neeste voorvaderen bruischte !

Ziet ze gaan, langs onze straten, onze modepoppen van vrouwen : met geschilderde lippen : met geblankotte kaken, met hanerokken nauwelijks reikend tot de knieen, het is of ze op stelten tingen ; en beziet dan onze kinderen : bijna meer ontkleed, dan gekleed !

Het is bijna te vergelijken met het oudheidensche Rome ! Welk verschil, welk schreeuwende kontrast vergeleken bij het onschuldige en verdienstrijke leven der eerste kristenen : waar alsdan de heidenen zelven van getuigden : Ziet hoe ze elkander liefhebben ! Wanneer onze gedachten terug gaan naar die lang vervlogen tijden, en wij beschouwen de H. Kerk in hare eerste vorming : als we beschouwen hoe die eerste volgelingen van het Christi-Kruis overdag werkten als iedereen ; betzij ze te huis hoerden in het paleis van Nero : betzij in de armtierige woning ; betzij in de rijke patricierswoningen, des nachts of in den vroegen morgen hadden zij gaan drinken aan de bronader van de ware wijsheid ; en aldus verstekt leefden ze broederlijk onder elkander. Armen waren er niet ; want de rijken voorzagen in elke behoefte van de armen ; iedereen werkte en in zijnen eigen nooddruft te voorzien ; en de noodlijdenden werden liefdevol door de meer bemiddelenden en de welbedeelenden bijgestaan. Welk eene tegenstelling met onze moderne maatschappij !

Vandaar dan ook de gevolgen zoo overweldigend grootsch dat, wanneer de bloedige vervolgingen uitbraken, welke voor doel hadden de jonge, groeiende kerk in haar bloed te smooren, dat de kristenen van dien tijd van hunne dagelijksche bezigheden opstonden, en den dood lachend tegemoet gingen, lofliederen zingend. Dat de blijde, de amphitheaters binnen traden, en den Heer dankend, bevend, en prijzend, vielen onder het zaagwaard, of neergeveld door de wilde dieren. Wat zijn we, in onze verwulte samenleving, verre van die heidentijden verwijderd !

En onze jeugd dan : welk ideaal dragen de meesten van hen zoo al in hun binnenste om ? Waar is de tijd dat de jeugd, ja, onze Belgisch kristene jeugd, andere verwingen droomde dan de meesten van hen op onze dagen. Waar is de tijd van de jeugdheid van een pater Livens ; een Pater De Smedt, en zoo vele anderen ? De wijdsche tempel der natuur was voor Pater Livens de eerste school waar hij God leerde kennen en beminnen ; hij volgde zoo graag met het oog de zingende leeuwerik in de hoogte ; zocht hem moeizaam wanneer hij aan zijn blik ontsnapte ; klapte in de handen van vreugde wanneer hij hem weergevonden had ; en volgde hem steeds totdat zijn oog hem zag neerstrijken in het goudende en wiegende gouden koren. En wat gewerd er van dat kind ? De groote Apostel van Ranchu, die duizenden en duizenden zielen in den schoot onzer Moeder de H. Kerk bracht, en terzelfder tijd hen schonk : het ware geluk.

En dien anderen grooten apostel dan van de Roodhuiden : Pater De Smedt ! Hoe hartverscheurend hebben de Fransche schrijvers der laatste eeuw niet beschreven hoe onze missionnissen, ginder ver, in de Republieken van Amerika, ter verovering uittrokken, alleen gewapend met een houten kruis, en een groot hart. Hoe ze in hunne ranke schuitjes de stroomen op en afvaarden, lofliederen zingend en alzoo de inboorlingen aantrokken door hunne gewijde gezangen ; hoe ze hun dan Kristi-Kruis leerden kennen, de ware boom van het eeuwige leven ; en door hunne ontgezwenaar de roswijding de harten tot zich trokken ; en geluk en ware vreugde om hen uitstrooiden.

En wat gezegd van dien anderen Apostel met een groot hart : Pater Damiaan : de liefdevolle verzorger der melaatschen !

Dat waren menschen die een ideaal hadden, grootsch en schoon ; als het geloof dat hen bezielde.

En wanneer er ginder ver, in de oerwoud van Amerika, een held viel, bezweken aan zijn taak, dan kwamen zijn medebroeders uit de omstreken : vongen zijn laatsten snik op ; en zongen een blijde Te Deum, op het graf van den martelaar! Welke voorbeelden voor onze hedendaagsche, verwijfde, moderne samenleving !

O wisten onze moderne menschjes eens te begrijpen, waar het oprecht en hechte geluk te vinden is ! Zooveelen zouden zich die verslaven aan ikzucht, die misschien wel de grootste kwaal onzer hedendaagsche samenleving is. Zooveelen zouden niet lijdzaam den kop buigen voor nietige dingen van stof en slijk dezer aarde gemaakt, maar zouden dieper zijn dan dat ; een Heiligenmoed buigt den steeren nek slechts voor plicht en Recht !

O ! hoe onze moderne maatschappij toch eens begrijpen, waar het waarachtige geluk te vinden is ! Voorzeker niet in stofvergoding : voorzeker niet in zelfaanbidding ; maar in het vreeten van ons zelven, in behuiskamheid voor anderen ; in Plicht, Eer, en Deugd, en daar alleen. Dan zou voorzeker de wereld er heel anders uit zien en voorwaar het zou er niet slechter om gaan. Dan zouden de zoogenaamde vredesconferentiën wel een betteren uitslag opleveren, en de rust al zoo noodzakelijke beschaafdheid voor alle volkstand, zou in de gemoederen en tusschen de volkeren weerkoeren.

Ten strijde, dan, voor de goede zaak ; een strijdster in opzeggen van ongeloof en zedenverval. Wij ten minste, katholieken dan ook ! Wij moet besouwen, maar ook ... ook te kiezen, voor Vrijheid ... niet plicht, eer en deugd ; voor de redding onzer vrouwen, voor de redding onzer kinderen.

Kort is Mode.

Zij die vroeger rokken droegen tot over de hielen en daardoor de straatvegers concurrentie aandeden, hebben die rokken zoodanig nu kort dat het tegenwoordig zouw aangenaam is w. Ik vrouwen kalverkuitekens of poortjeskeenen hebben

Van de mouwen der kleedijen moeten wij u geheel niet meer spreken, omdat daarvan niets in er te korten valt.

Het ideaal van de hedendaagsche vrouw is staat nog maar enkel uit een voor- en een achterzijde, met dit kenmerk alweer dat de eene zijde nog korter is dan de andere.

Dneen de vrouwen eertijds een grooten toupé, nen los haar in den vorm van 'n hoofdmijt, nu worden de tressen afgeknipt, en beiande Eva's dochters die de korte haarmode terst zoo ontwerende dracht vonden, moeten nu ook à la polka of à la mistinguette geknipt worden. Deze verkorting heeft dit voord el : ze vergemakkelijkt de jacht op ongedierte.

De moustache van de mannen heeft er ook moeten aan geloovende twaalf stoppelt jes à la Charly Chaplin vervangen den flink gedraaiden snor.

Ook de vrouwenhoed heeft erg van zijn pluimen gelaten. Vroeger werkten de modisten halve nachten aan wiedgroote hoeden versierd met 'n internationalen diesen of bloementuin. We laten dan nog op 't onverlet de reusachtige afmetingen van de boorden, den torn, de linten en lekgsels. Nu vindt ze van boorden, bloemen of vogels, geen spoor meer : het kapje alleen is overgebleven ; en dat kapje kost nu tienmaal meer dan de vehoede tombola van vroeger !

De groote zeilstok of de paraplu, waar in grootmoedertijd het de familie onder schulen kon, is vervangen door een Chineesch stokken met een nietig vodje.

De kabas van moeder de vrouw wordt ongewerkt in een handzakje ofte saccoche.

Al die verkortingen waren nog maar een half ongeluk, zoo het verkortingssystem zonder invloed gebleven was op 't schoonstuk van de vrouw : haar liefde. Deze schijnt zoodanig kort geworden dat de huidige vrouw in den vroegen avond reeds vergeten heeft wat ze over dit artikel in den laten namiddag heeft gezegd.

Tot zelfs de dokters schijnen voor de nieuwe mode gewonnen : ze vinden het beter de korte dan de lange pijn toe te passen.

In de cethuizen is kort ook mode : den verkenskostdest van vijf frank is zoo kort afgemeten dat ze na twee korte happen verdwenen is.

Kort is troef in alles en overal : de menschen zijn kort van stof, ze werken korte uurtjes en honden van korte metten. Daar zijn er al die spreken van alles kort en klein te slaan !

Daarbij wordt nu nog gesproken van de korte broek voor 't mannevolk.

Springt de wereld sams op haar laatste krukken ?

BUITENLAND

ITALIE.

Ondragelijke hitte. — Naar uit Rome wordt gemeld, heerscht in een groot gedeelte van Italie een hittegolf. Te Rome steeg de temperatuur tot 36 graden in de schaduw te Bologna zelfs tot 37 graden. Er zijn reeds twee doden tengevolge van de hitte.

In Noord-Italie heeft het hevig geotwend en gewaard. In Barese zijn vooral de huizen en ook kerken door den storm beschadigd ; eenige oude bomen werden ontworteld.

De kroonprins van Italie. Bij gelegenheid werd reeds gewezen op den vromen geloofsiver van den Italiaanschen kroonprins, die hiervan op zijn reis door het H. Land duidelijk blijk gaf.

Dezer dagen nu was de kroonprins met enkele vrienden naar Genzano gegaan, waar ieder jaar eene groote Sacramentsprocessie plaats heeft. Al de straten van het stadje zijn als beleed met een schitterend tapijt van verkleurige bloemen, hetzeen vooral heerlijk uitkomt waar de straten klimmen.

Slechts enkele minuten voor de processie met het Allerheiligste aankomt is men met de versiering gereed, zoodat de kleurenweelde dan nog frisch en onverwelkt is.

Terwijl de processie nu door de hoofdstraat trok, hield de priester die het H. Sacrament droeg, plotselings stil voor een particulier huis, waarvoor twee personen zeer eerbiedig lagen neergeknield ; de priester gaf hun beiden den zegen met het Allerheiligste ; het waren de jonge kroonprins Umberto van Italie en zijn zuster Joanna, die godvruchtig knielden toen de Koning der Koningen voorbijschreed.

MEXICO.

Gruwelen uit het Bloedland. — MET OPGEHEVEN HANDEN. — Nog immer komen uit Mexico, het land van de Kerkvervolging thans algemeen gekend onder de benaming « het Bloedland », berichten toe van gruwelen, gepleegd door de handlangers van den grooten tyran Calles.

De Eerw. Pater Joseph Perez, van de Minderbroeders, onderpastoor van Acambare, had verblijfplaats te Jereuaare, in den Staat Guanajanto, oefende zijn christelijk bedeeamt uit onder eene nederig, boerenbevolking. In eene afgelegen hoev was een mensch aan het zieltogen en de Pater begaf er zich naartoe om den stervende de laatste Hoolijg Sacramenten toe te dienen. Onderweg werd hij gevangen genomen door eene bende soldaten van Calles die hem mishandelden, hem de armen op den rug bonden en hem 20 kilometers ver moesten uren naar Salvatierra. Daar doorboorden ze hunne gevangene de kerel met bajonetstekken en hingen hem vervolgens aan een boom.

De bevolking nam het lijk af en doopte 't zakdoeken in zijn bloed. Vier dagen na zijn dood hield de Martelaar nog immer de handen omhoog, juist zijk de priester dat bij het Offertorium.

De benden op de knie n. De Eerw. Pater Elias Nieves Augustijn 40 jaar oud, bleef gedurende de vervolging zijn Heilig Ministerie uitoefenen te Cadereyta, waar hij overleden geweerd werd als een heilig priester. Op zekeren dag kwam men de regeringstroepen huiszoekingen doen en de Pater werd gevangen genomen 's Anderdaags 's morgens werd hij naar het Markuiden gekleid, zonder vorm van proces ter dood veroordeeld en voor het strafpeloton gebracht. Hij kreeg verlof om een gebed te kneelen en een gebed op te zeggen. Dit gedaan, richtte Pater Nieves zich tot de soldaten en zeide :

Knielt, opdat ik u mijn zegen en mijn vergiffenis schenke. De soldaten knielden en ontvingen hun kruisteken.

Een menschelijke duivel. De kapitein alias was blijven staan en schiet plotseling uit zijn pistool. De priester richt zich tot hem en spreekt : Ook u schenk ik mijn zegen en mijne vergiffenis. De kapitein groep zijn revolver en loste twee schoten op den Martelaar, die bedend in zijn bloed neerzeeg. Toen schoot de duivelsche mensch nochtans zijn slachtoffer nog zak links een kogel in het hoofd.

De katholieke vrouwen hebben lijk op en dragen het in triomf weg.

Wat zal er nog al g schieden in Mexico. — Goed ingelichte Zuid-Amerikaansche bladen melden, dat bij het Mexicaansche parlement een wetsontwerp is ingediend tot het invoeren van proefhuwelijken voor een, twee en drie jaar, die na afloop van den proeftijd in vaste huwelijken kunnen worden veranderd.

FRANKRIJK.

Gruwelijk moordtooneel. T' Beaucamps-le Vieux, groep een gruwelijk moordtooneel plaats.

De zusters Villard, de eene 70, de andere 61 jaar oud, hielden daar een winkeltje, waar ook een glas bier kon gedronken worden.

Zondag namiddag, trad een verbruiker binnen en bestelde een bock. Terwijl de oudste zuster naar den toog ging, haalde de verbruiker een bijl te voorschijn, en kloof haar den schedel. De arme vrouw stakte nog een kreet, waarop de moordenaar haar met een scheermes de keel oversneed. De jongere zuster, die toesnelde, onderging juist hetzelfde lot.

De ellendeling is met 7 frank op de vlucht gegaan.

Later in den dag vonden verbruikers de slachoffers : de oudste was reeds dood, de tweede ligt op sterven.

De moordenaar, 19 jaar oud, werd bij zijne grootmoeder, waar hij zich verstoken had, aangehouden.

RUSLAND.

Hongerend Rusland. — De Sowjet-staat heeft verleden week, te Londen, een partij graan gekocht, die van 150 tot 200.000 ton bedraagt.

Vroeger voerde Rusland veel graan uit, en te Antwerpen ontvingen we met dozijnen ladingen, verzonden vooral uit de havens der Zwarte Zee.

Nu is de kaart heelemaal gekeerd en instede graan uit te voeren, is Rusland verplicht ontzaglijke hoeveelheden graan in den vreemde te koopen. Zooverre heeft het communistisch regiem het in enkele jaren gebracht !

Ongetwijfeld hebben deze zeruchtmakende aankoopen van graan, economische bewegreenen.

Op de Londensche graanmarkt is men in het onzekere over hun beteekenis. Sommigen zijn gen ijst aan te nemen dat de russische overvloed de weerbarstige boeren, die hun graan achterhouden, wil toemen dat zij al het benoodigde broodkoopen voor de nijverheidstreken, van buiten af kan krijgen, en daardoor de graanverbouwers in hun eigen land ertoe te krijgen hun voorraden gewilliger tegen redelijken prijs los te laten.

Anderen gelooven dat de aankoopen, noodig zijn tij gebrek aan Russisch graan in den overgangstijd tot den nieuwen oogst.

Weer anderen meenen dat er iets van 200.000 ton zaaikoren noodig zijn, om de ganse bezaaide oppervlakte te handhaven en dat de Russische boeren hiervan niet meer dan de helft beschikbaar hebben.

Dat de bolsjewiki voor 't aankoopen van graan, bij het buitenland terecht moeten komen bewijst anderzaad dat hun economisch from nog altijd even zwak is en de Sowjet-practieken de welvaart ondermijnen.

ENGELAND.

Mishandeling van een moeder door haar zoon. — De Grassstraten te Wokingham hebben drie maanden hard arbeid opgelegd aan den 27 jarigen William Norris wegens mishandeling van zijn 70 jarige moeder.

M. de Rechter H. werd dat de moeder gedurende vijf maan in het varkenshok had moeten slapen, omdat haar zoon op haar bed was zaanliggen. Hij had haar bijl, de varkenszweep en nutsmaal stuk geslagen. Een gebuur had op haar hulpgeroep den zoon met een stok verjaagd.

De zoon bewerkte dat de moeddijkheden veroorzaakt waren doordat zijn moeder zijn verbodde dadsterde. Zij in twee andere vrouwen hadden hem aangevallen en hij had zich toen moeten verdedigen.

AMERIKA.

Een stadtje van Bonwkunst. — Een Amerikaansch priester, de Eerw. Hoer Fruher, had van wege zijne zeestelijke overh den opdracht gekregen een kerk te doen bouwen te Peabody en er eene nieuwe parochie te stichten. De priester regelde zelf de werkzaamheden en in acht dagen tijd was de kerk gereed en ze werd toegewijd aan den H. Thomas. Dit wonderwerk van acht dagen » kwam tot stand door de snelheid der moderne bouwtechniek en door het juiste samenwerken van de verschillende ambachten.

De kerk heeft 400 zitplaatsen. Ze is van binnen en van buiten heelemaal af. Den tienden dag reeds werden er vier H. Missen opgedragen, die bijgewoond werden door ruim 1000 personen. Aan de nieuwe parochie is van nu af vollen bloei verzekerd.

— **De wereld wordt gek.** — Zateerdag avond heeft de politie te New-York een einde gemaakt aan den danswedstrijd, die reeds meer dan drie weken duurde. Er dansten toen de politie ingreep, negen paren reeds langer dan vijfhonderd uur. Het ziek worden van een jonzeman, die in eenstijgen toestand naar het ziekenhuis moest werden gevoerd, was de aanleiding voor de politie in te grijpen. De danswedstrijd werd bijgewoond door ongeveer tienduizend toeschouwers. De meeste deelnemers aan den wedstrijd waren na het plotseling einde niet in staat te slapen. De negen paren, die tot het gedwongen einde aan den wedstrijd hebben deelgenomen, zullen 18.500 dollars samen deelen.

De ondernemer van dezen wedstrijd heeft in drie weken 25.000 dollars verdiend.

In een danswedstrijd te Chicago greep de politie niet in : niet minder dan 137 paren namen er deel aan, die werd gehouden in 't Coliseum-Park. N... 70 hield het langst uit namelijk 259 uren 44 minuten. Er was nog maar een paar overgebleven dat aan de 70 den prijs van 35.000 dollar bewerkte. Maar de dame van die tweede combinatie viel al dansende op den vloer in slaap en was niet meer wakker te krijgen.

— **Hoe men in Brooklijn handdieten begraft.** — Te Brooklijn werd voor het eerst een ceremoniele begrafenis van een handdiet gehouden, die in pracht kon wedijveren met de schoonste begrafenissen van gilt gilde in Chicago.

Het stoffelijk overschot van Frankie Uale, die in een auto door een liquidatie vermoord was gevonden, werd door de straten gereden aan het hoofd van een stoet van 250 auto's. Zijn doodskist was van zilver en heeft 15.000 dollar gekost. Een groot aantal auto's, volgden met groot en kostbaar bloemstukken.

De rouwstoet eindigde bij de Sicilaanse kerk, waar een menigte van 20.000 menschen was samengestroomd. De politie had reserves moeten oproepen om de orde te handhaven, terwijl tusschen de menigte dertienen zondskoopen, en op laden van vijftiendelijke handdieten. De ordeverwoed niet verstoord : Frankie's moeder kwamen de alleen : « Iedereen hield van mijn Frankie ».

De aard van de bloemstukken wees op op, dat deze groote doode toch wel een beijzonder leventje had. Een stuk stelde voor een groot hart, dat door een dolk doorsneden was. Een ander was een boek met het opschrift : « we zullen elkaar weergeven, ouwe ». Een derde was in den vorm van een klok, waarop handen wezen naar de cijfers 4 en 10 en met de woorden : « vanwel aan iemand uit den onder zich ».

Men weet niet, waarom Frankie Uale vermoord is, maar gezegd wordt, dat hij zich niet had gehouden aan een overeenkomst met den bekenden bendeoverheerder « Scarface » Al Capone.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 58 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— Leid me nu, sprak Danglès opstaande en op Léa's arm leunend, nadat ik alles zooveel mogelijk hersteld heb, bij het lijk van mijn zoon.

Léa knielde bij Hansworst en de oude rentmeester naast Ségaud, terwijl de priester, die de beloofte aan bidden van al deze zielen begreep, het « De profundis » begon.

Nadat de priester al de boetpsalmen had uitgesproken, stond Danglès op en de hand over het lijk uitstrekkend, sprak hij :

— God vergeve u, zooals ik u nu vergeef !

Léa barstte in snikken los.

Remy naderde hierop den vertinner en zei hem op ernstigen toon :

— Gij beloofdet me niet aan een bevel maar aan een bede te gehoorzamen, herhaal dan dezelfde woorden van dezen wanhopigen vader, en zoo hij, wiens stoffelijke overschot gij daar ziet, u in deze wereld nadeel of droefheid berokkende, laat dan uw wrok niet in de eeuwige schalen wegen.

— De Heer vergeve me mijne fouten, zooals ik u nu vergeef, zei Ségaud.

Hij sprak met zooveel diep gevoel en zooveel uitdrukking dat Remy steeds dacht dat de vertinner de waarde van zijn woorden begrepen had.

— Zijt gij voldaan ? vroeg hij Posquères.

— Ja, antwoordde deze.

Remy naderde toen den priester en nam hem ter zijde.

— Wees zoo goed, zat hij, deze twee verzegelde pakjes onder het geheim van de biecht en als een uiterste legaat van dezen ongelukkige den God aordede, den rechthebbenden ter hand te stellen.

De priester bezag de handschriften, vestigde vervolgens den blik weder op het lijk en fluisterde :

— God ontvange hem in zijne barmhartigheid.

Posquères voegde zich nu bij Véronique in de voorkamer.

— Juffrouw Léa, sprak hij haar toe, verzoekt u deze brieventasch aan te nemen, mijn kind. Ze houdt geld genoeg in om u allen gelukkig te maken...

— Ha ! mijnheer Posquères zei Ségaud, niets zal ons ooit in staat zijn...

Remy reikte den vertinner de hand.

— Ik weet het, gaf hij hem ten antwoord, maar aanvaard het geluk van uw kinderen.

Ségaud en Véronique vertrokken Posquères keerde in de doodenkamer terug. Men vervulde er de wettelijke constateringen.

Door een bijzondere gunst en naar aanleiding van Tiburce's tragisch einde verkreeg men dat de begrafenis denzelfden dag zou geschieden.

De oude rentmeester volgde de lijkbaar van zijn zoon.

In zijn kleine woning teruggekeerd, vond hij Léa op de knieen.

— Ik heb niemand meer dan u, zei de grijsaard, snikkend, ik heb niemand meer dan u !

Léa pramde haar ongelukkigen vader in de armen, en antwoordde hem weenend :

— Ik zal u nooit, nooit verlaten.

XXII.

In de Grafkelders.

Graaf de Montgrand bevond zich in zijn kabinet toen Mathias, zijn oude knecht, hem beschieden kwam vragen :

Wil mijnheer de graaf den notaris van Nanteuil ontvangen ?

Graaf de Montgrand sidderde. Hij kon van de strijd, waar hij rijk en gelukkig geleefd had, niet hooren spreken, zonder een plotselingen terugblik op zijn vroegeren toestand te werpen en de vergelijking van het verloden met het tegenwoordige scheen hem bitter, ondanks de gelatenheid, waarmede hij zijne ruine doorstond. Hij leed niet voor zich zelf, zijn eenvoudige trant en zijn lust tot de studie beletten hem zich als een ikzuchtige te bedroeven over het verlies van zijn fortuin ; maar hij was bekommerd over de toekomst zijner kinderen en meer dan eens het hij zijn ongerustheid ten aanzien van dit punt blijken bij de treurige gesprekken welke hij met mevrouw de Montgrand daarover voerde.

Voor Paule's lot was hij niet bezorgd. Hare kalmte en vurige godsvrucht liet hare familie geen twijfel over dat zij ieder aenzoek om hare hand zou afwijzen. Dit was het geval niet met Tancrède.

Het opmerkzaam oog van den vader volgde op het voorhoofd van den jongeling de sporen van een vurig en pijnlijk verlangen, dat door niets uit het harte werd gerukt, waarin het eenmaal wortel schoot.

Trouwens de graaf begreep maar al te wel dat zijn gebrek aan fortuin de droomen van Tancrède voor altijd kon vernietigen, die droomen der toekomst waarover hij hem niet doorst te ondervragen uit vrees dat de kwaal reeds te diep was doorgedrongen.

Toen Mathias hem den notaris van Nanteuil aann ddde dacht mijnheer de Montgrand terstond aan zijn zoon, zonder dat het hem mogelijk was zich rekenschap te geven welk verband er bestond tusschen dit voorval en de gedachte welke hem bezig hield.

— Laat hem binnenkomen, antwoordde de graaf.

Eene sekonde daarna trad een lange, magere, dertigjarige man in het werkkabinet van den edelman.

— Verschoon mij, mijnheer de graaf, over mijn ontijdig bezoek. Ik kom tot u gedreven door het dubbele verlangen u aangenaam te zijn en uw vertrouwen te winnen. Het domein der Afgronden is te koop.

— Nu reeds ! zei de graaf verwonderd.

— Eene gril dreef mijnheer Grimbert het aan te koopen, eene nieuwe gril spoort nem tot den verkoop aan. Mijnheer Grimbert is rijk genoeg om een groot verlies te kunnen ondergaan. Hij beeldt zich in, dat volgens het oordeel van zijn geneesheer, het klimaat der Bondons niet gunstig is voor zijne gestel en een omtrek voor Italie onongeschikt is geworden. Doch het schijnt dat als men naar Florence, Rome of Venetie stoomt, men nooit zeker is wanneer men terugkeert... Voor zijn vertrek wil hij dus, en tot welken prijs dan ook, verkoopen.

— Ongelukkig genoeg, mijnheer, antwoordde de graaf, het is mij niet mogelijk te koopen,

— Mijnheer Grimbert vraagt geen kontant geld.

Het is valt mij niet zulke zaken op credietaf te handeken.

Er is misschien wel een middel om die zaak te regeln.

— Op welke wijze, mijnheer.

Koopt alleen 't kasteel en de acht hectaren park er omheen. Dit kant dat ke bedrag van twee brederdduizend frank en dat is voor niets dat weet gij wel... Wat het overige betreft, ik sta er voor in vooraleer zes maanden verloopen zijn in uw naam, het recht te koopen om te graven... De opbrengst van den verkoop der molensteenen zal voldoende zijn tot betaling van de boschen en de terreinen die 't tweede deel van het domein uitmaken.

Indien ik de som bezat waarvan gij spreekt, mijnheer, antwoordde de graaf, zou uwe berekening mij voortreffelijk hebben toegeschenen. 't Kasteel alleen is voor mij vol herinneringen, en ik ben overtuigd dat men in de omliggende gronden nog een groote hoeveelheid molensteenen vinden zal. Maar dit alles is een speculatie die een van het toeval afhangend geluk aanbiedt, waaraan ik mij niet wagen kan. Gij weet beter dan, wie ook, mijnheer, op welke wijze uw voorganger van Nanteuil omkwam, gij weet ook dat hij mijn geheele vermogen bij zich had...

Ja, dat weet ik, mijnheer de graaf, en ik geloof dat gij, als we met mijnheer Grimbert overeenkomen, dit fortuin binnen twee jaar weder zult hebben opgebouwd.

De graaf schudde het hoofd.

Op dit oogenblik verscheen Mathias opnieuw en zei :

— Mijnheer pastoor Janvier vraagt of mijnheer de graaf hem een paar minuten gunnen kan ?

— Volgaarne, antwoordde mijnheer de Montgrand.

Toen de priester binnenkwam stond de notaris op en vroeg :

— Moet ik wachten, mijnheer de Montgrand, tot dat gij uwe Zaken [illegible] hebt over den aankoop uwer gronden ?

— Neen, mijnheer, want morgen al zal ik niet rijker zijn dan vandaag.

— Neen mij niet kwalijk, fluisterde de priester, gij zult misschien... Ik geloof van het tegendeel overtuigd te wezen.

— Wat wilt gij daarmee zegen, mijnheer pastoor ?

— Laat mij toe mijnheer te verzoeken bij ons onderhoud tegenwoordig te zijn, hernam de priester. De Voorzienigheid is groot, mijnheer de graaf, in een oomenblik zullen al uwe berekeningen veranderd zijn en zult gij nieuwe plannen voor de toekomst beramen.

— Ik luister naar u, mijnheer pastoor, alhoewel ik...

— Twijfelt gij aan mijn bericht ?

— Een weinig, dat beken ik.

— Drie jaren geleden, mijnheer de graaf, werd er een ijselijke moord gepleegd in den omtrek der Bondons waar gij woonlet...

De dagbladen verhaalden het drama dat uwe ruine ten gevolge had, en het gerecht slaagde er niet in den plichtige te ontdekken die de kunst bezat alle verdenking van zich te verwijderen... Die schuldige is dood, mijnheer de graaf....

(Wordt vervolgd).